

A szürke ló patkója

Lenkey nagyapám nagyon értett a lovak patkolásához. A környék legjobb kovácsa volt. Éppen új vágatot nyitottak Balinka-bányán abban az időben, amikor náluk nyaraltam. Kordéval fuvarozták el a fölösleges földet. Volt kordés, aki öt-hat lóval dolgozott. Az elsőre fölült, a többit meg egymás után kötötte. Szelíd, fáradt jószágok voltak, nyugodtan ballagtak a vezérkordé után. Hanem volt egy hatalmas termetű szürke. Azt beszéltek róla, hogy hajdan háttasló volt, katonai. Nem akart beállni a sorba, mindig makacszkodott. Volt is sok kíváncsiskodó, amikor egy nap beállított vele a kordés nagyapámhoz, mert Szürke mind a négy lábáról lerúgta a patkót.

- Ezt ugyan meg nem vasalja, mester úr! - nevetett az egyik falubeli legény. - Még a lábát se engedi fölvenni.

- Jól van, majd meglátjuk... - mondta nagyapám a félig kész patkók közt válogatva, majd a báméskodókhoz fordult. - Ti meg táguljatok kijjebb, nehogy bajotok esséki!

Szürkét már a sok ember meg a műhely szaga is idegesítette. Türelmetlenül topogott, a fejét kapkotta.

- No, rápróbáljuk a topánkát - mondta nagyapám a kordésnak. - Vegye föl a lábát!

Meg is próbálta az ember, de bizony a ló nem adta. Amikor meg nagy nehezen ketten fölemelték, hátrasandított, nyerített egyet, és úgy ellődítette őket, hogy az udvar közepéig gurultak. Megdühödött a gazda, s doronggal esett volna a védtelen állatnak. Nagyapám azonban kivette a kezéből és messzire hajította.

- Inkább hozzon egy nyaláb szénát! - mondta, és megveregette Szürke lúdbőrző nyakát.

- Mester úr! - szólt az egyik legény. - Fogadjunk egy kanna borban, hogy nem tudja megvasalni!
- Rendben van - csapott a markába nagyapám -, de egészítsük ki egy abrakos zsák zabbal is. - Aztán hozott két kötelet. A vasalószín mennyezetéből két karika lógott lefelé. Ezekbe fűzte a köteleket, és az egyik végét a ló lábára kötötte, a másikat meg egy-egy legény kezébe adta. - Húzzátok szép egyenletesen, egyszerre! Maga meg tartsa az egyik lábát, gazd' uram, hogy fölpróbálhassuk azt a patkót!

Szürkét úgy meglepte a fordulat, hogy nyeríteni is elfelejtett. Moccanni meg végképp nem tudott, hiszen két lába a levegőben lógott.

Nagyapám szépen, komótosan kipucolta, kifaragta a két patát, rászögezte a patkót, és közben így szólt a gazdához:

- Nem csoda, hogy fél szegény állat.

Az elevenbe verték a szöget. Csoda, hogy egyáltalán járni tudott rajta...

Amikor az egyik fele elkészült, a másik két lábát húzták föl a kötéllel, s arra is rákerült a patkó. Szürke csak állt, amikor leengedték a lábát, s nem akarta elhinni, hogy se nem fáj, se nem szúr.

A legény a kezét nyújtotta nagyapámnak.

- Megnyerte a fogadást, mester úr!

- Akkor a bort igyátok meg az egészségemre!

- Hát a zabbal mi legyen?

- Az Szürkét illeti, de én akasztom a nyakába.

Szürke újra munkába állt. Reggeltől estig húzta a nehéz kordét hegynek föl, völgynek le, de ahányszor elment nagyapám háza előtt, mindig fölnyerített, és bólintott egyet. Talán így köszönte meg a zabot vagy az új patkókat? Nem tudom, de tény, hogy soha többé nem kellett kötél a patkolásához.

T. ÁGOSTON LÁSZLÓ